

Sick of Myself Filmindeki Signe Karakterinin, Kimliğin İnşası Bağlamındaki Analizi

The Analysis of Signe Character in the film of "Sick of Myself" about the Context of the Construction of Identity

ÖZET

Bu çalışmada, "İlgi Manyacı" filmi ve Signe karakteri üzerine derinlemesine bir analiz yapılmaktadır. Signe'nin kimliğinin inşası, aşkın rolü, öznel, iktidar ilişkileri ve ötekileştirme süreçleri gibi sahne sanatları kuramıyla ilgili kavramlar incelenmektedir. Signe'nin karakter gelişimi, trajik bir aşk hikayesi üzerinden anlatılmaktadır. Filmde, Signe'nin kendini kabul ettirmek için feda etme eylemiyle ontolojik boyutunu ortaya koyduğu bir karakter olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca, Signe'nin öznel deneyimleri ve kimlik arayışı Lacancı bir bakış açısıyla analiz edilmektedir. Signe'nin sahne sanatlarında kimliğini gösterme çabası ve kendini sevgilisinin sanat çevresine ifade etme çabası, mekânın anlamın üretildiği ve öznenin kimliklendiği bir alan olarak ele alınmasını yansıtmaktadır. Filmde, iktidarın onu bir meta nesnesi olarak öznelikten nesnelğe geçişini ifade eden bir dönüm noktası da vurgulanmaktadır. Levinas'ın öteki kavramı üzerinden Signe'nin ilişkileri ve ötekileştirme süreçleri de incelenmektedir. Filmin sonunda Signe'nin kendi takıntılarından arınmış bir şekilde kendi öz benliğine yeniden kavuşması, dikkate değerdir. Bu çalışma, Signe karakteri üzerinden aşkın kimlik oluşumundaki rolünü, öznel, iktidar ilişkilerini ve ötekileştirme süreçlerini ele almaktadır. Filmin derin anlamları ve düşünsel katmanları göz önüne alındığında, Signe karakteri bir sanatçının hayat hikayesiyle bağlantılıdır.

Anahtar Kelimeler: Signe Karakteri, Kimlik İnşası, Sanat Kuramları Öznel, İktidar

ABSTRACT

In this study, an in-depth analysis is made on the movie "The Man of Interest" and the character of Signe. Concepts related to the theory of performing arts such as the construction of Signe's identity, the role of love, subjectivity, power relations and othering processes are examined. Signe's character development is told through a tragic love story. In the film, it is emphasized that Signe is a character that reveals his ontological dimension with the act of sacrificing himself to be accepted. In addition, Signe's subjective experiences and search for identity are analyzed from a Lacanian perspective. Signe's effort to show her identity in the performing arts and to express herself to her lover's art environment reflects the treatment of space as a space where meaning is produced and the subject is identified. The film also highlights a turning point that expresses the transition of power from subjectivity to objectivity as a commodity object. Signe's relations and othering processes are also examined through Levinas's concept of the other. It is noteworthy that at the end of the film, Signe regains her self, free of her own obsessions. This study deals with the role of transcendence in the formation of identity, subjectivity, power relations and othering processes through the character of Signe. Given the film's deep meanings and intellectual layers, the character of Signe is linked to an artist's life story.

Keywords: The Character of Signe, Identity Construction, Art Theories, Subjectivity, Potency

GİRİŞ

Signe ve Thomas, Oslo'da birlikte yaşayan bir çifttir. Burada Signe bir kafede çalışırken, Thomas ise çalını mobilyalardan yapılmış heykelerde uzmanlaşmış bir sanatçıdır. Signe, Thomas'ın çevresinden gördüğü artan ilgiyi kıskanmakta ve çalıştığı işyerinde benzer bir duruma tanık olduğu olaydan sonra, bir köpeğin ona saldırmasını sağlamak da dâhil olmak üzere çeşitli gerekçelerle Thomas'ı bu ilgiden uzaklaştırmanın yollarını bulmaya çalışır. Thomas, çalışmalarının büyük bir sergisini düzenlediğinde Signe, açılışın kutlandığı bir yemekte ciddi bir alerjik reaksiyon numarası yaparak konuşmasını gölgede bırakır. Signe, Lidexol adlı bir Rus anti-anksiyete ilacı hakkında bir haber makalesine rastlar ve bu ilacı kullananlarda ciddi cilt hastalığına yol açtığına dair raporların ardından uyuşturucu satıcısı arkadaşı Stian'dan büyük miktarda bu ilaçlardan almak ister ve düzenli olarak kullanmaya başlar. Cilt hastalığının semptomları kendini göstermeye başladığında Signe, Thomas'ın teşvikiyle bir doktora gider, ancak doktorun kendisine herhangi bir kontrol yapmasına izin vermeyi reddeder. Aynı gün, Thomas büyük bir dergiyle röportaj yapar ve Signe'yi hastaneden alamaz. Thomas'ın kendisine yeterince ilgi göstermediğini hisseden Signe, kasıtlı olarak aşırı dozda Lidexol alır ve hastaneye kaldırılır ve sonuç olarak Thomas onunla ilgilenmek için daha fazla zaman harcamaya başlar. Signe,

Kutup Ata Tuncer¹

How to Cite This Article

Tuncer, K. A. (2023). "Sick of Myself Filmindeki Signe Karakterinin, Kimliğin İnşası Bağlamındaki Analizi", International Social Mentality and Researcher Thinkers Journal, (Issn:2630-631X) 9(73): 3866-3869. DOI: <http://dx.doi.org/10.29228/smryj.70620>

Arrival: 12 April 2023
Published: 31 July 2023

Social Mentality And Researcher Thinkers is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

¹ Doç., Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü, Manisa, Türkiye

annesinin tavsiyesi üzerine ağır hastalıkları olanlar için bütünsel bir destek grubuna katılmaya karar verir; ancak yalan söylediğine inanan bir grup üyesi tarafından azarlanır. Durumuyla ilgili farkındalık yaratma bahanesiyle bu sefer arkadaşının çalıştığı bir haber kaynağına röportaj verir. Ancak internette yayımlandıktan sonra ortaya çıkan makale, toplu bir silahlı saldırı haberlerinin gölgesinde kalır. Ancak ertesi gün makale ulusal gazetenin ön sayfasında yayınlanır ve Signe'nin bir modellik sözleşmesi imzalamasına yol açar. Bu süre zarfında Lidexol almaya devam eden Signe'nin durumu daha da kötüleşmektedir.

Signe Karakterinin, Kimliğin İnşası Bağlamındaki Analizi

Sick of Myself, Türkçe'ye "İlgi Manyağı" adıyla çevrilmiş olan 2022 Norveç filmi, prömiyerini Fransa'nın Cannes şehrinde yapmış ve komedi unsurlarının tam anlamıyla trajedi ögesi olarak kullanıldığı; ana karakterler olan Signe ve Thomas'ın aslında düalist bir ruha sahip çekişmeli bir aşkı tasvirledikleri bir sinema yapıtı olarak düşünülebilir. Filmle ilgili yapılan kritiklere bakıldığında aslında Signe karakteri, narsis, egolu ve hatta saykodelik (psikedelik) bir kişilik olarak ifade edilmektedir. Ancak bir sanatçının duygusu üzerinden bakılırsa, sürece aşk ve aşkı temsil eden farklı duygu boyutları da ele alınarak; aslında Signe'in yaptıkları, Thomas'ın da filmde ona karşı daha hoşgörülü tavrından ötürü anlaşılabilir bir fikri ortaya koymaktadır. Signe, aslında Thomas'ın ilgisini, her ne olursa olsun çekmeye çalışan ve onun dünyasına değer vererek onun gibi olmaya çalışan bir karakterdir. Bu tür bir eylemi, aslında Erdem Gündüz tarafından Taksim Meydanı'nın ortasına yakın bir alanda gerçekleştirdiği Duran Adam eylemiyle ve Kızıl Meydan'da Pyotr Pavlensky tarafından gerçekleştirilen ve adına Takıntı verdiği eylemdeki pasif direnişle bağdaştırabiliriz. Sanatsal davranışla oluşturulan ve toplumun dikkatini çekmeye çalışan bu tür hareketler, bireyin kendini öne atarak ve hatta zarar vererek uyguladığı ve bununla dikkat çekmeye çalıştığı; sonucunda da farkındalık yaratma çabasında bulunduğu eylemler olarak düşünülebilir. Signe'nin kendisini bir köpeğe ısırtma çabasından tutarak, yasa dışı ilaçları alıp yüzünü kaybetme pahasına bir dergiye röportaj vermeye çalışmasına kadar yaptığı her türlü mazoşist eylem, aslında çok naif bir ifadeyle Thomas'ın dikkatini çekme çabası olarak ele alınabilir. Filmde Signe ile Thomas'ın yaşadıkları aşkla ilgili psikolojik analiz dışında; modellikten sergiye kadar aslında popüler kültürün, insanları statü ya da kariyer hedefi uğruna nasıl bir liberal ekonomi bataklığına saptığı da ironik bir şekilde işlenmektedir. Slavoj Zizek'in "Popüler Kültürden Lacan'a Giriş" adlı kitabı da bu anlamda, Lacan'ın psikanalitik teorilerini popüler kültür örnekleriyle ilişkilendiren bir çalışmadır. Zizek, popüler kültürden örnekler kullanarak Lacan'ın teorilerini açıklamakta ve bu teorilerin günlük yaşamımızda nasıl işlediğini tartışmaktadır (Zizek, 1989).

Signe karakterinin, popüler kültür ile ilişkilendirdiği ele alındığında; Foucault'un "Başka Mekânlara Dair" ve "Özne ve İktidar" eserlerini es geçmemek gerekmektedir. Bu eserlerde iktidarın nasıl işlediği, kontrolün nasıl sağlandığı ve mekânın bireyler üzerindeki etkisi gibi konular ele alınmaktadır. Signe karakterinin deneyimleri ve özellikleri, Foucault'nun felsefi yaklaşımlarıyla bağlantılı olarak değerlendirilebilir. Signe'nin narsis, kibir ve egolu özellikleri, iktidarın bir şekli olarak görülebilir. Foucault, iktidarın sadece üst düzey politik yapılarla sınırlı olmadığını, günlük yaşamın her alanında var olduğunu savunmaktadır. Ayrıca, Foucault'un "Başka Mekânlara Dair" eserinde ele aldığı heterotopya (heterotrofi) kavramı (Foucault, 1990). Signe karakterinin deneyimlerini analiz etmede kullanılabilir. Foucault tarafından bir şekilde 'öteki' olan belirli kültürel, kurumsal ve söylemsel alanları tanımlamak için geliştirilmiş bir kavramdır: rahatsız edici, yoğun, uyumsuz, çelişkili veya dönüştürücü... Signe'nin gerçeklikle bağlantısının kopması ve sınırlara saplanması, onu normlardan ve alışılmış mekânlardan farklı bir yerde konumlandırmaktadır. Bu heterotrofik deneyimler, iktidar ilişkilerinin etkisi altında bireyin kendini ifade etme ve tanımlama şeklini sorgulamasına neden olmaktadır. Öte yandan, Signe'nin kendini bir kurban olarak tanımlama isteği, Foucault'nun "Özne ve İktidar" eserinde ele aldığı iktidarın özne üzerindeki etkisini düşündürür (Foucault, 2005). Foucault, iktidarın bireyleri kontrol etmek ve belirli bir özneye dönüştürmek için disiplin mekanizmaları kullandığını savunur. Thomas ile yaşadığı aşktan, bir modellik şirketinin, görme engelli ya da belirli bir engele sahip bireyleri kullanması, bu iktidar eyleminin bir manifestosu niteliğindedir.

Yılmış ve kendisinden vazgeçme potansiyelini kendinde barındıran her bir birey, aslında bu ilk trajediyi aynayı ilk gördüğü anda yaşamaya başlar. Lacancı psikanalizin bir girişini sunan Bruce Fink'in perspektifinden bakıldığında (2016), filmdeki karakterlerin kimlik oluşumu ve özneleşme süreci üzerine düşünülebilir. Signe'nin fiziksel değişim geçirmesi, Lacancı anlamda "aşamalı bir özneleşme" sürecini yansıtabilir. Aynı şekilde, Thomas'ın nesnelere kendi benliğinin pazarlığı için kullanması, Lacan'ın "ötekinin aynası" kavramını hatırlatabilir (Fink,1997). Thomas, popüler kültürün ve kopyala-yapıştır kültürünün temsilcisi olarak, kendi kimliğini tanımlamak için dışarıdan nesnelere ve imajları kullanmaktadır. Signe'nin, filmin iki yerinde "ırkçı" olarak nitelendirilmesi de ilginç bir durumdur. Muhtemelen narsis ve egolu bir kişilik yapısı için Signe karakteri, ırkçılık temasının vurgulanması için feda edilmiştir; ya da filmin alt metinlerinde yatan ve aslında Signe'in mağdur olduğunu da düşünen bir kesim için mütedeyyin bir atmosfer yaratılmaya

çalışılmıştır. Çünkü gerçekten de filmin sonunda, artık yalan söylemeyen, hayalinde çıktığı ve TV haberlerinde söylediği “İsa sana geliyor” şarkısında olduğu gibi, gizli bir günah çıkarma ve özüne dönme eğilimi yansıtılmak istenmektedir. Bu kendinden vazgeçme ve artık emekliliğini yaşama kararına benzer bir durumu, Veronique Doisneau'nun Paris operasındaki son performansında görebiliriz. Veronique Doisneau'nun kendini yetersiz ve yaşlı hissetmesi, aynı zamanda bir trajedi örneği olarak ele alınabilir. Bu durum, aşk ve ontoloji perspektifinden analiz edildiğinde, Veronique'nin kendi performansına olan güvensizliğiyle ilgili olabilir. Kendini yetersiz hissetmesi, kendini kabul etme ve başkalarının beklentilerini karşılama arzusu arasında bir çatışmayı yansıtabilir. Performans sanatçısı olarak, Veronique'nin kendi yetenekleri ve yaşlanma süreciyle mücadelesi, ontolojik bir sorgulama ve kimlik arayışıyla ilişkilendirilebilir. Performansının sona ermesiyle birlikte, Veronique'nin kendini ifade etme ve özgünlüğünü koruma çabası sona erer. Kendini yetersiz hissetmesi, bir tür fedakârlık ve kendini feda etme anlamına gelebilir, çünkü kendi performansını ve sanatsal varoluşunu terk etmek zorunda kalır. Signe da aslında Veronique gibi, kadın ve Fransız kimliği ile gurur duymaktadır. Signe, Thomas ve arkadaşlarına, sergiden önce neden serginin isminin İngilizce olduğunu sorarak aslında ulusalcı bir kimliği öne çıkarmaktadır. Thomas'ın sürekli Signe'in sorgulamalarına karşılık akademik ya da sanatsal cevaplar vermesi; Signe'in kendisini değerlerinden uzaklaştırarak bir intihar duygusunun içine çekmiştir. Signe, film ilerledikçe dürüst ve kendiyi hesaplaşan bir kişiliğe bürünür. Thomas'la şakacı ve sempatik bir ilişki kurmuştur. Thomas da aslında bu yaklaşıma aynı oranda cevap vermiş, belki de Signe finalde değişip özüne döndüğü için onunla yüzleşmemiştir.

Sick of Myself filmini analiz etmek için konuya birkaç farklı açıdan yaklaşılmıştır. Bunlar gösterge bilimsel olarak şu şekilde değerlendirilmiştir ve olası analiz noktaları şu şekilde sıralanabilir (Topbaşoğlu, 2023).

1. Karakterler: Filmde yer alan karakterlerin motivasyonları, davranışları ve ilişkileri üzerinde durulmuştur. Signe karakteri, dikkat çekme arzusuyla ve kendini önemli hissetme çabasıyla hareket ediyor gibi görünmektedir. Thomas karakteri ise arkadaşlarına övünme ihtiyacı duyarak hareket etmektedir. Bu karakterlerin psikolojik ve duygusal gelişimleri analiz edilebilir.

2. Temalar: Filmde işlenen temalar keşfedilmeye çalışılmıştır. Örneğin, ilgi çekme, narsisizm, kimlik oluşturma, empati, yanlış anlama gibi temalar, filmin merkezinde yer alıyor gibi görünmektedir. Bu temalar üzerine düşünerek, filmin mesajı ve yazarın niyeti anlaşılabilir.

3. Gerilim Unsurları: Filmde gerilim unsurları da bulunmaktadır. Örneğin, Signe'in kanla tanışması, şişeyi çalan sevgilisi Thomas'ın anlattıkları ve kızın yaralı birine yardım etmesi gibi olaylar gerilimi artırabilir. Bu gerilim unsurlarının filmin akışını nasıl etkilediği ve izleyicinin duygusal tepkisinin (alımlama durumu) nasıl olduğu analiz edilebilir.

4. Dil ve Göndermeler: Filmde kullanılan dil, göndermeler ve semboller de analiz edilebilir. Örneğin, Thomas'ın sergisi için "damage" (hasar) kelimesini kullanması, Signe'nin fındık alerjisi ve sonrasında yaşadığı durumlar gibi unsurların sembolik anlamları olabilir.

Signe ile Thomas'ın çekişmelerinde özellikle ikisinin evde farklı zamanlarda röportaj vermeleri ve bu röportajda ikisinin de kendilerini merkeze almaları, varoluşsal bir çatışmadır. Örneğin, Thomas'ın çekimlerinde Signe'in mutfakta yasa dışı hapları almaya devam etmesi; dergi çıktığında Thomas'ın dergiyi hastaneye getirmesi ve bu durumun Signe'in sağlığından daha önemli olması; ayrıca aynı şekilde Signe'in bu kez röportajında Thomas'ın sandalyelerinin gözükmemesini istemesi: iki karakterin de bu kendilerini ben-merkezci bir konuma aldıklarını göstermektedir. Bu da aslında bir var olma sorunsalıdır. Örneğin Levinas, “ilk felsefe”nin ontoloji değil, etik olduğunu söylemiştir (Taş, 2017). Ontolojinin varlıkları anlama çabasının temelinde kendine yeten ve özerk bir akıl iddiası bulunduğu ve modern dönemde varlık düşüncesinin temel sorununun özgürlük olduğunun altını çizen Direk'e göre, Levinas için “ilk felsefe” temel sorunu özgürlük olan ontoloji değil, “dışsallığa saygı anlamında kuram”dır (Direk, 2005). Diğer bir deyişle Levinas, kendine yeten, özerk özne anlayışı yerine öteki ile ilişki içinde varlık bulan bir özne anlayışı geliştirmeye çalışmıştır. Direk, Levinas'ın, “ben'in özerk özgürlüğünün yerine, başkasına karşı adil olan etik öznenin yaderkliğini geçir”diğini söyler: “Yaderklik hem başkasını, dışsallığı ‘taşımak’ hem de ben olmak – bir ayağı varlıkta tutarak varlıktan çıkmaktır” (Direk, 2005). Bu ifadelerle göre, “aşk” duygusu içinde Thomas'ın Signe'ı başlarda ciddiye almaması ve Signe'nin de Thomas'a yalan söylemesi, burada aşkın nasıl tanımlanması gerektiğini tekrar tartışmaya açmaktadır. O halde aşk bir tutku mudur? Ya da kişinin bilinçaltında yarattığı totaliter olarak kişisel beklentilerin bir tezahürü müdür? Bu durumda “aşk”, bir fenomen olarak ötekinin varlığını saymayı ve kabullenmeyi gerektirmez mi?

Levinas'ın felsefi düşüncesinde "öteki" kavramı, insan ilişkileri ve etik sorumluluklar açısından önemli bir yer tutar. Öteki, bireyin kendisiyle farklılıkları olan diğer insanları ifade eder. Levinas'a göre, öteki, benlikten farklı bir varlık olarak algılanır ve bireyin etik sorumluluğunu tetikler. Levinas, ötekinin tanınması ve

önemsenmesi gerektiğini vurgular. Öteki, benlik için bir tehdit oluşturabileceği gibi, aynı zamanda etik sorumlulukların kaynağı ve insanın anlam ve değer kazanmasının temelidir. Ötekiyle karşılaşma, bireyin kendini aşması, sınırlarını aşması ve başkasının acısına, ihtiyaçlarına ve özgürlüklerine duyarlılık göstermesi anlamına gelir. Levinas'ın öteki kavramı, ahlaki ve etik düşüncenin temelini oluşturur. İnsanlar arasındaki ilişkilerin merkezinde ötekinin yer aldığına inanır ve bu ilişkilerin bireyin sorumluluklarını ve etik değerlerini belirlediğini ifade eder. Öteki, bireye sadece bir başkası olarak değil, aynı zamanda etik bir çağrı olarak görünür ve insanın kendisini aşmasını sağlar. Bu ifadelerle göre aşk, aynı zamanda bir kültürlenme ve gelişim süreci de olmalıdır. Bireyin doğuştan edindiği özellikler dışında, sonradan kazandığı tüm değerler, ileride değil sadece "aşk"ın, insanlarla nasıl bir ilişkiye sahip olacağını da altını çizer.

Sonuç olarak, Signe'nin yüzünü feda etmesiyle başlayan süreç, heykel müzesindeki fotoğraf çekimleriyle bir dönüşüme kadar gelişen bir serüvendir. Bu dönüşüm, özneleşme ve özgürlük arayışının bir ifadesi olarak değerlendirilebilir. Levinas'ın felsefi düşüncesinde "öteki" kavramı, insan ilişkileri ve etik sorumluluklar açısından önemli bir yer tutar. Öteki, benlik için bir tehdit oluşturabileceği gibi, aynı zamanda etik sorumlulukların kaynağı ve insanın anlam ve değer kazanmasının temelidir. Ötekiyle karşılaşma, bireyin kendini aşması, sınırlarını aşması ve başkasının acısına, ihtiyaçlarına ve özgürlüklerine duyarlılık göstermesi anlamına gelmelidir. Levinas, insanlar arasındaki ilişkilerin merkezinde ötekinin yer aldığına inanır ve bu ilişkilerin bireyin sorumluluklarını ve etik değerlerini belirlediğini ifade etmektedir. Bu açıdan bakıldığında, filmin final sahnesinde aslında Signe, kendisine gerek etik gerekse ruhsal açıdan iyi davranan ve iyi yaklaşan bir topluluğun yanında kendini mutlu hisseder. Signe'nin belki de film boyunca izleyeler tarafından işitildiği en iyi repliklerinden biri: "Kimse yıkıcı dürtüleri olmasını istemez." sözüdür...

Sonuç ve Değerlendirme

Sick of Myself filmindeki Signe karakteri, postmodern kimlik inşası bağlamında ilgi çekici bir analiz sunmaktadır. Bu analiz, sahne sanatları kuramı, özne, iktidar ve ötekileştirme gibi kavramları daha derinlemesine ele almıştır. Signe'nin kimliği, aşkın etkisi altında nasıl şekillendiği üzerine odaklanılmaktadır. Çalışma, Signe'nin öznel kimlikle kavramıyla olan ilişkisini ve kimlik oluşturma çabalarını incelerken, iktidarın rolüne de vurgu yapmaktadır. Signe'nin kimliği, toplumsal cinsiyet normlarının dışında şekillenen bir karakter olarak görülebilir. Filmdeki sahneler, onun kadınlık ve erkeklik algılarını sorgulamasına ve alternatif kimlik arayışlarına yönlendirmesine odaklanılmaktadır. Bununla birlikte, filmdeki ötekileştirme süreçleri ve Signe'nin buna maruz kalışı da analiz edilmektedir. Sosyal teori ve kültürel çalışmalar perspektifinden bakıldığında, Signe'nin öznel deneyimleri, toplumsal yapılar ve normlar tarafından belirlenen bir ötekileştirme sürecine tabi tutulduğunu göstermektedir. Bu süreç, onun farklı kimlik unsurlarını keşfetme ve kendini ifade etme çabalarını etkilemektedir.

Bu analizde, Lacancı bir perspektiften de yararlanılmaktadır. Signe'nin öznel deneyimleri ve kimlik arayışı, Lacan'ın ayna evresi ve simgesel düzen kavramlarına uygun olarak incelenmiştir. Signe'nin, toplumun beklentileri ve kendisi arasındaki gerilimi deneyimlemesi, kimlik oluşumundaki çatışmalara işaret etmektedir.

Sonuç olarak, Sick of Myself filmindeki Signe karakteri, kimlik oluşumu, aşkın etkisi, öznel kimlik, iktidar ilişkileri ve ötekileştirme süreçleri gibi önemli konuları aydınlatmaktadır. Bu analiz, sahne sanatları ve film çalışmaları alanında derinlemesine bir anlayış sunmayı hedeflemektedir.

KAYNAKÇA

- Direk, Z. (2005). Başkılık deneyimi: kıta avrupası felsefesi üzerine denemeler. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Fink, B. (1997). Lacancı psikanalize bir giriş. İstanbul: Encore Yayınları (2016, çeviri yayınevine aittir.)
- Foucault, M. (1990). The history of sexuality: Volume 1. Vintage Books.
- Foucault, M. (2005). Özne ve iktidar. İstanbul: Ayrıntı Yayınları
- Lacan, J. (1977). The mirror stage as formative of the function of the I as revealed in psychoanalytic experience. In *Écrits: A selection* (pp. 1-7). Norton.
- Taş, T. (2017). Ötekinin İmgesiyle Karşılaşma ve İzleyicinin Etik Sorumluluğu: Alan Kurdi İmgesi Üzerine Eleştirel Düşünceler. *Mülkiye Dergisi*, 41 (4), 3-2.
- Topbaşoğlu, K. (2023). Göstergibilim: dil, kültür ve çeviri araştırmaları. İstanbul: Fenomen Yayıncılık.
- Zizek, S. (1989). Yamuk bakmak. Popüler kültürden Jacques Lacan'a giriş. İstanbul: Metis Yayınları (2. Basım 2005, çeviri yayınevine aittir.)